USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. R.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2021, č. j. 2 A 11/2021 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalovaná domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 7. 6. 2021, č. j. 2 A 11/2021 – 32. Výrokem I. napadeného rozsudku městský soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2021, č. j. CPR-34401-4/ČJ-2020-930310-V244, a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Výrokem II. pak rozhodl o přiznání náhrady nákladů řízení žalobci. Rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 25. 8. 2020, č. j. KRPA-22687-37/ČJ-2020-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v délce trvání 15 měsíců a se stanovením doby k vycestování do 50 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Zrušovacím důvodem rozsudku městského soudu byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, spočívající v nedostatku důvodů tohoto rozhodnutí. Městský soud přisvědčil žalobní námitce, podle níž žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítl porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, které demonstroval na dvou případech, v nichž měla žalovaná za podobného skutkového stavu věci přerušit řízení o správním vyhoštění do doby pravomocného skončení řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu vyhošťovaného cizince (stejně jako v odkazovaných

případech i žalobce žádal o toto pobytové oprávnění a též navrhoval žalované přerušení řízení do doby rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho žádosti – pozn. NSS). Městský soud dovodil, že žalobce danou odvolací námitku uplatnil řádně, jednoznačným způsobem (uvedením spisových značek) odkázal na jiná řízení, v nichž měla žalovaná k přerušení řízení o vyhoštění cizince za obdobných skutkových okolností přistoupit, avšak neobdržel od ní na tuto námitku dostatečnou odpověď. Žalovaná se sice vyjádřila k návrhu na přerušení řízení, který s uvedenou námitkou souvisel, přičemž k tomuto postupu neshledala důvody, avšak již se blíže nezabývala, zda v jiných případech skutečně došlo k přerušení řízení a zda tyto případy jsou obdobné žalobcově věci. Podle městského soudu žalovaná nijak neosvětlila, v jakých podstatných znacích se žalobcův případ odlišuje od jím odkazovaných řízení, jaká je v dané otázce ustálená správní praxe a zda se od ní opravdu odchýlila, jak tvrdil žalobce v odvolání. Ostatně žalovaná si poukazovaná rozhodnutí ani neopatřila. Z důvodu zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost se městský soud dále nezabýval zbylými žalobními body. Žalovanou v rozsudku zavázal k tomu, aby se v dalším řízení dostatečně a srozumitelně vypořádala s odvolací námitkou porušení zásady legitimního očekávání, konkrétně s odkazy žalobce na jiná řízení. K tomu si má z vlastní úřední činnosti či prostřednictvím žalobce opatřit dotčená správní rozhodnutí, na která žalobce v odvolání poukazoval.

[3] Žalovaná (dále jen „*stěžovatelka*“) podává proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[4] Stěžovatelka polemizuje se zrušovacím důvodem napadeného rozsudku a tvrdí, že se s námitkou porušení legitimního očekávání žalobce vypořádala v souladu s požadavky kladenými na činnost správních orgánů, byť tak učinila implicitně. Stěžovatelka uvedla, z jakých důvodů nepřistoupila k přerušení řízení, a to na str. 4 a 5 svého rozhodnutí. Tyto důvody následně v kasační stížnosti opakuje a uzavírá, že žalobce tedy přerušení řízení nemohl legitimně očekávat. Stěžovatelka v rozhodnutí popsala skutkový stav věci a okolnosti, které vedly k uložení správního vyhoštění, tyto skutečnosti mimo jiné vztáhla i na důvody pro nepřerušení řízení. S danou odvolací námitkou se vypořádala při zohlednění všech individuálních okolností případu. Dále podotýká, že každý případ správního vyhoštění se odlišuje od jiných, nelze proto bez dalšího argumentovat odkazem na jiná řízení. Přerušení řízení o správním vyhoštění s ohledem na běžící řízení o žádosti dotčeného cizince o příslušné pobytové oprávnění nepředstavuje běžně aplikovanou správní praxi, kterou by bylo možné legitimně očekávat. Požadavek legitimního očekávání nadto nemůže vést k tomu, aby byly správní orgány povinny zkoumat jiná řízení, na která účastníci odkazují, a „*zaplňovat spisové materiály řízeními týkajícími se zcela jiných osob a případů*“.

[5] Stěžovatelka uzavírá, že z předestřených důvodů považuje napadený rozsudek za nezákonný, neboť městský soud nevzal v potaz argumenty obsažené v jejím rozhodnutí v souvislosti s otázkou přerušení řízení, a zároveň jej shledává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Požadavek správního soudu na explicitní vyjádření stěžovatelky k námitce porušení legitimního očekávání totiž pomíjí implicitní argumenty obsažené ve správním rozhodnutí. Městský soud nerozvedl, proč považoval závěry stěžovatelky za nedostatečné. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený

rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. K otázce přijatelnosti kasační stížnosti se přitom nijak nevyjadřuje.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se s jejími důvody neztotožňuje, naopak souhlasí se závěry městského soudu. Stěžovatelka se s jím uplatněnou odvolací námitkou nevypořádala a zatížila správní rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce připomíná, že porušení zásady legitimního očekávání demonstroval na konkrétních případech, které specifikoval uvedením příslušné spisové značky. Stěžovatelka tuto odvolací námitku nezohlednila, nepřihlédla k rozhodnutím, na která v odvolání odkazoval a tato rozhodnutí si ani neobstarala. Žalobce nikterak nezpochybňuje, že každý případ se musí posuzovat individuálně, ale aby bylo možné posoudit, zda byla odkazovaná rozhodnutí vydána v obdobné věci, je nutné z nich nejprve vycházet. Závěrem žalobce podotýká, že rozhodnutí stěžovatelky neobsahuje žádné „*implicitní argumenty*“ týkající se legitimního očekávání ve vztahu k uváděným rozhodnutím a jejich spisovým značkám. Navrhuje tedy zamítnutí kasační stížnosti.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. (ve znění účinném od 1. 4. 2021, které je relevantní pro projednávanou věc s ohledem na vydání napadeného rozsudku dne 7. 6. 2021) platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[8] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2005 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zmiňovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nyní se jedná o všechny věci, v nichž u krajského (zde městského) soudu rozhodoval specializovaný samosoudce, nikoli již jen kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně viz rozsudek tohoto soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 – 28). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto tento soud i nadále vychází z judikaturně ustálených kritérií.

[9] Podle již zmiňovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech, ve kterých před krajským (zde městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[10] V nyní projednávané věci je stěžovatelkou žalovaná. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu i v takovém případě lze považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského (městského) soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský (městský) soud nerespektoval konstantní a bezrozpornou soudní judikaturu (srovnej rozsudek ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 – 59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[11] Kasační soud dodává, že užití judikovaného názoru nebrání, že posledně citovaný rozsudek zdejšího soudu vznikl na půdorysu zákonného ustanovení (§ 104a s. ř. s.), jehož působnost byla v dané době omezena jen na věci mezinárodní ochrany. Rozšíření věcné působnosti odkazovaného ustanovení (dle novely s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb.) nic nemění na obecné relevanci judikovaného názoru, neboť ten konec konců vychází z principu rovnosti stran. Bylo by v rozporu s tímto principem odepřít *en bloc* přijatelnost kasační stížnosti pro zásadní pochybení krajského (městského) soudu (či pro rozpor jeho závěrů s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu) jen proto, že stěžovatelem je žalovaný správní orgán, nikoli žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Azs 16/2022 - 36).

[12] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] V projednávané věci stěžovatelka v kasační stížnosti žádný důvod přijatelnosti neuvedla. Nepředestřela žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu; ostatně – jak bylo vyloženo výše – jediným důvodem zrušovacího rozsudku městského soudu byla nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelky. Co se týče nepřezkoumatelnosti, městský soud v odůvodnění citoval z judikatury zdejšího soudu vztahující se k této otázce (viz odstavec 25 napadeného rozsudku), a dle této judikatury i postupoval, takže ani v tomto ohledu není kasační stížnost přijatelná. Z rozsudku plyne, že městský soud bral v potaz, že stěžovatelka zdůvodnila, proč nepřistoupila k přerušení řízení, jak navrhoval žalobce. Zároveň však i přesto shledal správní rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť v něm podle jeho názoru nebyla dostatečná odpověď na konkrétně formulovanou odvolací námitku týkající se porušení legitimního očekávání žalobce (viz odstavec 27 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud v takovém posouzení věci *prima facie* neshledává přepjatý formalismus městského soudu, spočívající v tom, že by kladl přehnaný či až absurdní důraz na povinnost správních orgánů odůvodňovat řádně svá rozhodnutí, který by za určitých okolností též mohl vést k závěru o přijatelnosti kasační stížnosti. Stěžovatelka nadto sama připouští, že na daný odvolací argument výslovně nereagovala, byť zastává názor, že tak učinila implicitně.

[14] Jinými slovy, stěžovatelkou tvrzená pochybení městského soudu by jako důvod přijatelnosti mohla obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k hrubým vadám, které by svojí povahou byly v rozporu se samotnými základními zásadami přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo natolik závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí.

[15] Takové vady však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku ani v průběhu řízení, které předcházelo jeho vydání, neshledal. Co se týče tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku, která by mohla být zásadní vadou v řízení způsobující přijatelnost kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud takové pochybení nezjistil. Městský soud jasně a srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů shledal rozhodnutí stěžovatelky nepřezkoumatelným a proč dospěl k závěru o nutnosti jeho zrušení. Výše již bylo naznačeno, že městský soud svoje úvahy řádně zdůvodnil a vzal v potaz to, co bylo v rozhodnutí stěžovatelky (stran otázky přerušení řízení a dalších okolností) uvedeno; není tedy pravdou, že opomenul „*implicitní*“ argumenty obsažené v přezkoumávaném rozhodnutí, jak se stěžovatelka domnívá.

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu totiž představuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost zjednodušený meritorní přezkum, nelze jej proto ztotožnit s jinými případy odmítnutí kasační stížnosti, např. pro neodstranění vad či z důvodů stanovených v § 46 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Na danou věc proto nedopadá pravidlo uvedené v § 60 odst. 3, větě první s. ř. s., dle něhož *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta*.

[18] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo náleží procesně úspěšnému žalobci, a to za jeden úkon právní služby učiněný jeho zástupcem, konkrétně za vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 16. 9. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“]. Žalobci přísluší odměna ve výši 3 100 Kč za daný úkon právní služby [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 téhož předpisu], společně s náhradou hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), proto odměna byla navýšena o částku odpovídající této dani (21 %), tj. o 714 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tedy činí v daném případě částku 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Petra Václavka, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. června 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu